

МЕХАНІЗМ ІНСТИТУЦІЙНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕНОВАЦІЙ У ФУНКЦІОНУВАННІ ПІДПРИЄМСТВ ТВАРИННИЦТВА

А. І. ЛІВІНСЬКИЙ, кандидат сільськогосподарських наук, доцент
(Одеський державний аграрний університет)

Анотація. *Метою статті є обґрунтування особливостей інституційного регулювання реновацій виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва в сучасних ринкових умовах та обґрунтування напрямів їх удосконалення. Методика дослідження.* У роботі використано загальнонаукові методи: аналіз, синтез, індукція, дедукція, конкретизація, абстрагування, метод історичного й логічного дослідження. **Результати.** Ідентифіковано, що нестабільність соціально-економічної ситуації в Україні, низький рівень концентрації капіталу в аграрній сфері, диспаритет цін між сільськогосподарською продукцією та продукцією промисловості та його наслідки зумовили хронічні проблеми у сфері тваринництва. Зазначено, що формування матеріально-технічної бази суб'єктів аграрного виробництва відповідно до сучасних світових стандартів, підвищення рівня фондозабезпеченості галузі, розширене відтворення основного капіталу потребують значних інвестицій, які можна забезпечити шляхом комплексу інституціональних заходів у процесі формування стратегії реновацій. **Практична значущість результатів дослідження.** Обґрунтовано необхідність формування інтегрованого механізму інституційного регулювання реновацій у контексті стратегічного розвитку виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва.

Ключові слова: тваринництво, аграрне виробництво, реноваційний розвиток, сільськогосподарська продукція, механізм, інституційне регулювання.

Постановка проблеми в загальному вигляді та зв'язок із найважливішими науковими чи практичними завданнями. У сучасних умовах господарювання актуалізуються проблеми розвитку суб'єктів аграрного виробництва в умовах впливу кризових явищ вітчизняної економіки, дії несприятливих факторів зовнішнього середовища, пов'язаних із посиленням глобалізаційних процесів у світі. Отже, особливого значення набуває розуміння змісту інституційного регулювання реновацій як необхідного драйверу інтенсифікації виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва, що стає важливим фактором кількісного та якісного зростання економіки України, її успішної інтеграції у світове економічне середовище. Ці обставини зумовлюють необхідність поглиблення теоретико-методичних та прикладних засад формування ефективного механізму інституційного регулювання реновацій, реалізація якого здійснюється суспільством, державою, суб'єктами рин-

кових взаємодій у напрямі вироблення якісно нових, орієнтованих на сучасні досягнення, формальні й неформальні інституційні зміни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До аналізу особливостей інституційного регулювання функціонування тваринництва в Україні зверталися такі вчені-економісти: О. Бородіна, С. Майстро, О. Могильний, Г. Мостовий, М. Латинін, М. Корецький, О. Саламін, Г. Черевко та ін. Дослідженням проблем функціонування виробничо-господарської діяльності тваринницької галузі в Україні присвячено наукові дослідження таких вітчизняних учених: С. П. Азізова, В. І. Аранчій, В. І. Бойка, О. В. Мазуренка, В. Я. Месель-Веселяка, П. Т. Саблука, І. С. Трончука та ін. Вагомий внесок в обґрунтування концептуальних засад реноваційного розвитку аграрного виробництва зробили І. Ю. Гришова, Л. Є. Довгань, М. Й. Малік, О. Б. Наумов, С. С. Стоянова-Коваль, Т. С. Шабатура та ін. Однак багаторазові спроби інституційних пе-

ретворень в агропромисловому виробництві, як відомо, себе не виправдали. Серед багатьох причин цього – здійснення на їх основі дуже обережних і досить обмежених за сутністю й формами вдосконалень переважно шляхом організаційно-структурних перетворень, які є найпростішими для виконання.

Формування цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування особливостей інституційного регулювання реновацій виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва в сучасних ринкових умовах та обґрунтування напрямів їх удосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Як показує досвід країн світу з високоцивілізованою соціально орієнтованою ринковою економікою, неодмінною умовою гармонійного поєднання економічних, соціальних та екологічних аспектів суспільного розвитку є, насамперед, раціонально організована економічна функція держави.

Демократична правова держава як всезагальна форма суспільної організації покликана виконувати дві комплексні функції: національну й соціально-економічну. Перша полягає в забезпеченні необхідних і достатніх умов для самозбереження етнічної спільності, історичною батьківщиною якої є ця країна, духовного розвитку народу, що створив цю державу, у притаманних лише йому національно-культурних формах. Друга – має забезпечувати всю різноманітність матеріальних умов життя її громадян, зокрема соціально-демографічних, екологічних і науково-технічних [1].

Найактуальнішими зі згаданих функцій є власне економічні проблеми. Особливо гостро вони постали перед Україною сьогодні, що зумовлено розбалансованістю міжгалузевих пропорцій та затяжною кризою практично всіх галузей національного господарства. Болісний хід економічної реформи, грубі помилки у здійсненні стратегії (звільнення цін за відсутності конкуренції монополюю організованих товаровиробників) затягують розвиток цивілізованого ринку, що небезпечно для самого існування держави. У цьому ж напрямі мають місце і помилки організаційно-структурного порядку, які є наслідком хибних допусків у методології проведення реформ [2].

Іншою серйозною помилкою є спрощене розуміння ролі державного регулювання еко-

номіки. Для усталених ринкових виробничих відносин економічну функцію держави обмежили завданнями регулювання й координації через механізм економічного впливу, покладаючи на ринкову самоорганізацію всі проблеми організаційного характеру. Проте, навіть за умови дії ринкових регуляторів держава мусить мати певні важелі організаційного регулювання виробничо-економічних процесів.

Світовий досвід цивілізованої ринкової економіки переконливо доводить про необхідність державного регулювання економічних процесів. Це потрібно, по-перше, для пом'якшення дестабілізаційного впливу розбалансованості економічного розвитку в галузевому, міжгалузевому, міжсекторальному й міжрегіональному аспектах, особливо на етапі трансформації ринку та стабілізації ринкових регуляторів й, по-друге, для надання ринковій економіці соціально орієнтованого характеру.

Існує й третя причина, яка диктує необхідність державного втручання в хід економічних процесів у деяких галузях, що визначають життєздатність держави. Це галузі агропромислового, енергетичного та оборонного комплексів, а також транспорту [3].

Звичайно, мова не йде про використання адміністративних (організаційно-розпорядчих) методів. Слід зазначити, що механізм організаційного регулювання держави може бути достатньо дієвим і результативним. Він покликаний установлювати необхідні пропорції у структурі виробництва й забезпечити раціоналізацію міжгалузевих і внутрішньогалузевих виробничо-економічних зв'язків, з огляду на першочергові завдання життєзабезпечення країни, подолання кризових явищ і створення передумов для побудови високоефективної й соціально орієнтованої ринкової економіки.

Здійснюючи реформування управлінських систем, необхідно зважати на те, що агропромислове виробництво (АПВ) є об'єктивною реальністю, яка проявляється у виробничо-технологічній та господарсько-економічній взаємозалежності аграрного виробництва та інших сировинно-продовольчих галузей, сфер агросервісу й переробки. З точки зору суспільних інтересів, виразником яких є держава в особі органів влади й управління, АПВ України є стратегічно важливим сектором економіки, головним завданням якого на сучасному етапі є гарантування стійкого продовольчого

самозабезпечення та збільшення експорту [4].

Ураховуючи ці обставини, державне регулювання АПВ має здійснюватися системою вертикально й горизонтально субординованих органів, що є важливою частиною економічної функції держави. Не применшуючи значення інших аспектів реформування управлінських систем (наприклад, кадрового), слід обмежитися розглядом функціонального апарату державного регулювання й вимогами до формування його організаційних структур.

Сфера державного регулювання націлюється на реалізацію трьох укрупнених функціональних груп:

- організація та сприяння інноваційному розвитку, враховуючи й забезпечення відповідної кваліфікації працівників кожної галузі: професійна й вища освіта, перепідготовка, НТІ тощо (так звана науково-технічна функція);
- планово-економічне регулювання темпів і пропорцій розвитку галузі й національно-господарських комплексів виключно методами економічного впливу: державних субсидій, пільг в оподаткуванні, рекомендацій, особливо – допомога в питаннях маркетингу, закупівля певних видів продукції для державних і страхових фондів за гарантованими цінами, квотування виробництва окремих видів продукції, вжиття в разі необхідності протекційних заходів для захисту внутрішнього ринку;
- державний контроль і нагляд за дотриманням товаровиробниками вимог і правил чинного законодавства, що стосуються виробництва у відповідних галузях національного господарства, враховуючи природокористування, природозахист, трудові відносини, відносини товаровиробників із бюджетом, дотримання договірної дисципліни, обмеження й скеровування горизонтальної й вертикальної інтеграції, контроль за якістю споживчих товарів тощо [5].

Пріоритетними в умовах поступового розгортання ринкових відносин стають управлінські дії організаційного, рекомендаційного й частково гарантійно забезпечувального характеру.

До функціонального апарату державного регулювання аграрним сектором економіки, враховуючи його особливості, є потреба зберегти й функціональну групу сприяння соціальному розвитку сільських поселень.

Особливе місце у структурі економічної функції держави має підтримка та організаційне забезпечення розвитку підприємництва. Підприємництво як економічна діяльність організовано на основі приватної власності та спрямовано на одержання прибутку, а в умовах визначальної дії ринкових регуляторів виробництва є необхідним і найважливішим соціальним спонукальним рушієм економічного розвитку [6].

Розвиток підприємництва може відбуватися спонтанно, без активної участі держави. Для цього досить лише усунути прямі адміністративні завади й перешкоди на його шляху. Проте цей процес, як показує світовий та вітчизняний досвід, є тривалим і дуже болісним для суспільства. Держава покликана спрямовувати процес розвитку агробізнесу в цивілізованих формах.

Отже, особливе місце в реновації агропромислового виробництва належить розвитку такого складного й багатопланового явища, як бізнес, що можна тлумачити як справу, заняття, підприємницьку чи комерційну діяльність, які дають прибуток і найчастіше пов'язані з ризиком. До того ж діяльність можна називати бізнесом за умов, коли видобувають продукцію в сирому вигляді, виробляють або дістають її більше, ніж потрібно для власного споживання, а тому вдаються до обміну та продаж її надлишків.

Дієвість економічної функції держави великою мірою визначається системним характером її організаційного оформлення, а це, так само, передбачає раціональне поєднання галузевого й територіального підходів. Територіальний аспект особливо важливий для агропромислового виробництва з огляду на його територіальну прив'язку й зумовленість кінцевих результатів схоластичною залежністю від природно-кліматичного фактора, а також тим, що товаровиробники галузей АПВ найтісніше пов'язані з місцевими ринками [7].

Саме тому державна політика щодо розвитку аграрного сектора економіки набагато тісніше, порівняно з іншими її секторами, переплітається та ув'язується із проблемами регіонального розвитку. Очевидно, у цьому разі держава повинна передавати на регіональні рівні максимальну частину прерогатив щодо здійснення своєї економічної функції. Адже державницький характер мають не лише парламент та уряд країни, але й кожен орган

регіональної влади з його двоєдиним призначенням: здійснюючи територіальне самоврядування, – виходити із загальнодержавних інтересів, а реалізуючи загальнодержавні рішення, – забезпечувати пріоритети регіонального розвитку.

Визначаючи регіональний розвиток як елемент соціально-економічного розвитку в державному (загальнонаціональному) масштабі, вважається, що проінтегрована за територіальною ознакою сукупність завдань, цілей і проблем, які постають у розвитку кожного окремого регіону, не рівнозначна завданням, цілям й проблемам зміцнення держави як цілісності. Це виходить із неідентичності інтересів держави щодо розвитку кожного окремого регіону як свого елемента з інтересами самого регіону, які рухають його саморозвиток.

Держава як система, особливо у критичний період свого існування з його невизначеністю й наростанням кризових явищ, потребує раціонального поєднання вертикально інтегрованих (об'єднувальних) із територіально відособленими (регіональними) управлінськими підсистемами. Саме таке поєднання може гарантувати необхідну міцність, стабільність, економічність та ефективність роботи її організаційної структури, особливо реалізації економічної функції стосовно галузей АПВ. Найпростіше, а отже, і найбільш надійне створення такої структури можливе в разі одночасного входження єдиних органів як у вертикальні (централізовані), так і у горизонтальні (регіональні, децентралізовані) підсистеми державного управління.

У такому поєднанні державно централізованих і регіонально відособлених елементів є певна суперечність як наслідок зазначеного раніше неповного збігу (неідентичності) інтересів за вертикаллю ієрархії економічної функції держави. Ця суперечність розв'язується спільною головною метою діяльності організаційних структур, створених для реалізації економічної функції. Головна мета ранжирує пріоритети загальнодержавного (національного) розвитку відповідно за національним господарством, за окремими його секторами, комплексами і галузями (за горизонталлю) та за регіонами (за вертикаллю), не протиставляючи, а лише системно упорядковуючи їх у своєму силовому полі.

Для державного регулювання АПВ в умовах дії ринкових регуляторів головну мету, яка

зумовлює як конкретний набір функцій, так і розподіл між ієрархічними рівнями відповідальності, обов'язків і прав у межах кожної функції, можна визначити як створення оптимальних умов для збалансованого розвитку агропромислового виробництва, темпи, пропорції та якісні характеристики якого задані динамікою суспільних потреб та екологічними імперативами [5].

Загалом горизонтальна структура функціонального апарату для всіх рівнів державного регулювання виходить із заздалегідь обгрунтованої потреби виконання укрупнених груп функцій. Проте на регіональних рівнях їх зміст і склад конкретизується залежно від природних і соціально-економічних факторів кожної області й району. Зокрема, до групи планово-економічного регулювання входять функції щодо продовольчого самозабезпечення території та сприяння комплексному розвитку аграрного сектора економіки регіону.

Логіка раціонального поєднання територіального й галузевого аспектів у державному регулюванні АПВ передбачає діяльність єдиної вертикалі системи органів із подвійною субординацією їх на регіональних рівнях. При цьому досягається організаційно-методична єдність регулювання, узгодженість управлінського впливу та його спрямованість загальнодержавним законотворчим процесам через вертикальне підпорядкування й входження регіональних органів у відповідно субординовану систему галузевого управління. Крім того, забезпечується комплексність, дієвість, ініціативність і самодостатність розвитку регіонального агропромислового виробництва.

Сучасна практика вилучення функцій регіонального самоврядування із загальної системи державного регулювання, зокрема в галузях АПВ, їх організаційне роз'єднання шляхом створення відповідних автономних систем істотно утруднює формування й реалізацію економічної функції, а отже, й об'єктивно призводить до зниження загального потенціалу всього суспільного розвитку української держави.

Є три принципові підходи до програм підтримки цін із погляду аналізу попиту та пропозиції [6].

І. Перший підхід піднімає фермерські ціни шляхом обмеження пропозиції фермерської продукції й підвищення ціни для споживачів.

Сільськогосподарські ринки настільки конкурентні, що ферми не можуть діяти монопо-

лістично без допомоги держави. Уряд США звичайно не може змусити індивідуальних фермерів обмежити виробництво, він просить ферми обмежити виробництво, надаючи їм в обмін можливість брати участь в інших програмах.

II. За другого підходу уряд підвищує фермерські ціни, купуючи ту кількість продукції, що, будучи проданою, могла б понизити ринкову ціну. Можливий й інший варіант, коли уряд позичає фермерів грошима за «позиковою ставкою» на одиницю продукції. «Позикова ставка» – це гарантована нижня межа ціни. Фермер отримує гроші, а уряд отримує врожай як заставу під позику на той випадок, якщо пізніше ринкова ціна виявиться нижче за позикову ставку. Установа, що купує аграрну продукцію для уряду, – товарна кредитна корпорація (ССС), «покупець останньої надії». На відміну від України уряд США вважає, що це погано, коли він купує аграрну продукцію, і добре, коли в державі запаси невеликі.

III. Третій підхід (названий планом Бенсона-Бреннона у 50-60-і рр.) належить до наявних сьогодні цільової ціни й дефіцитної платіжної схеми, які використовуються в зернових програмах у комбінації з першим і другим підходами. У цьому підході фермерові надається інша гарантована ціна, що зветься цільовою ціною. Продукція, вироблена за цією ціною, продається на ринку, а уряд покриває різницю між більш низькою ринковою ціною (тією, що платить споживач) й більш високою цільовою ціною (тією, що одержує фермер).

З багатьох напрямів інноваційного розвитку цілям інтенсифікації виробництва найбільшою мірою відповідають такі, як автоматизація й комплексна механізація, хімізація, меліорація земель на базі нової сільськогосподарської техніки. Звичайно, названі напрями не вичерпують усіх досягнень науки, але за рівнем розробленості, за широтою сфери можливого використання в сільськогосподарському виробництві вони найбільшою мірою відповідають його інтенсифікації.

Обґрунтовано необхідність формування інтегрованого механізму інституційного регулювання стратегічного розвитку виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва, яка функціонує за допомогою сукупності спеціальних механізмів, які охоплюють і регламентують усі процеси, що проходять

в аграрному виробництві. Зі свого боку сама система інституційного забезпечення є елементом складнішого утворення – національної системи державного регулювання, що сформована на основі досягнень науково-технічного прогресу, культурних та духовних традицій і т. д. Необхідно зазначити, що формування організаційно-економічних складових розвитку підприємств тваринництва потребує, насамперед, визначення місця перерахованих складових у структурі інтегрованої системи інституційного забезпечення. Спрямованість цього дослідження припускає розгляд особливостей формування механізму реновацій виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва на основі його інституційного регулювання, тому необхідно детальніше розглянути й виявити особливості складових подібного механізму.

Висновки із зазначених проблем і перспективи подальших досліджень у поданому напрямі. Широкоплановість стратегічних імперативів функціонування виробничо-господарської діяльності підприємств тваринництва вимагає від держави й уповноважених нею органів дієвих кроків з інституціоналізації національно-адаптивних норм у контексті забезпечення реноваційного розвитку виробництва та конкурентоспроможності національного господарства. Концептуальні положення формування механізму інституційного регулювання реновацій виробничо-господарської діяльності мають бути спрямовані на стимулювання діяльності підприємств тваринництва в напрямі здійснення організаційно-економічних заходів щодо: забезпечення оптимального (достатнього для задоволення потреби внутрішнього ринку й зовнішнього експортного потенціалу) рівня виробництва сільгосппродукції та продовольства; відновлення безпосередньої, активної участі агропідприємств у фінансуванні розвитку села; розвитку природного потенціалу сільських територій та землі, що сприяє всебічному розвитку аграрного бізнесу. У результаті дослідження вдосконалені вихідні положення щодо визначення концептуальних положень формування механізму інституційного регулювання реноваційного розвитку підприємств тваринництва, які враховують особливості системного, синергетичного, еволюційного та інституційно-когнітивного під-

ходів з урахуванням зовнішніх та внутрішніх інституційних факторів і ризиків розвитку. Запропонований підхід передбачає врахування особливостей взаємовідносин між економічними агентами аграрного виробництва, оцінку динаміки інституційного регулювання підприємств тваринництва та визначення ролі держави та суспільства у формуванні інституційних відносин, спрямованих на розвиток вітчизняного аграрного виробництва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гришова І. Ю. Пріоритетні напрями реструктуризації як метод підвищення конкурентоспроможності аграрних підприємств / І. Ю. Гришова // Економічний простір. – 2015. – № 100. – С. 125–135.
2. Довгань Л. Є. Стратегічне управління : навч. посіб. / Л. Є. Довгань, Ю. В. Каракай, Л. П. Артеменко. – 2-ге вид. – Київ : Центр учбової літератури, 2011. – 440 с.
3. Малік М. Й. До питання сталого розвитку сільських територій / М. Й. Малік // Економіка АПК. – 2008. – № 5. – С. 51–55.
4. Карасова Н. А. Реновація основних засобів сільськогосподарських підприємств та підприємств у лізингових умовах / Н. А. Карасова // Економіка: проблеми теорії та практики – 2008. – № 244. – С. 539–546.
5. Щербата М. Ю. Управління оборотними активами молокопереробних підприємств АПВ / М. Ю. Щербата // Бізнес-навігатор. – 2014. – № 1. – С. 155–159.
6. Gryshova I. Yu. Ukrainian labour migration in the Czech Republic / I. Yu. Gryshova, W. Strielkowski // Scientific bulletin of Polissia. – 2016. – № 4 (8). – С. 224–231.
7. Митяй О. В. Альтернативні джерела підтримки та зміцнення економічної безпеки підприємств агропродовольчої сфери / О. В. Митяй // Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер. : «Економічні науки». – 2014. – Вип. 9-1. – Ч. 1. – С. 57–60.
1. Gryshova, I. Yu. (2015). **Priorytetni napriamy restrukturyzatsii yak metod pidvyshchennia konkurentospromozhnosti ahrarnykh pidpryiemstv** [Priority directions of restructuring as a method of increasing the competitiveness of agrarian enterprises]. *Ekonomichnyi prostir – Economic space*, 100, 125–135 [in Ukrainian].
2. Dovhan, L. Ye., Karakai, Yu. V. & Artemenko, L. P. (2011). *Stratehichne upravlinnia [Strategic management]*. Kyiv : Tsentр uchbovoi literatury [in Ukrainian].
3. Malik, M. Y. (2008). Do pytannia staloho rozvytku silskykh terytorii [On Sustainable Development of Rural Areas]. *Ekonomika APK – Economy of agroindustrial complex*, 5, 51–55 [in Ukrainian].
4. Karasova, N. A. (2008). Renovatsiya osnovnykh zasobiv sil's'kohospodars'kykh pidpryiemstv v umovakh lizynhu [Renovation of fixed assets of agricultural enterprises under leasing conditions]. *Economics: problems of theory and practice*, 244, 539–546 [in Ukrainian].
5. Shcherbata, M. Yu. (2014). Upravlinnia oborotnymy aktyvamy molokopererobnykh pidpryiemstv APV [Management of working assets of dairy processing enterprises]. *Biznesnavihator – Business Navigator*, 1, 155–159 [in Ukrainian].
6. Gryshova, I. Yu. & Strielkowski, W. (2016). **Ukrainian labour migration in the Czech Republic**. *Scientific bulletin of Polissia*, 4(8), 224–231 [in Ukrainian].
7. Mytaii, O. V. (2014). Alternatyvni dzhherela pidtrymky ta zmitsnennia ekonomichnoi bezpeky pidpryiemstv ahroprodovolchoi sfery [Alternative sources of support and strengthening of economic safety of enterprises in the agro-food sector]. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Serii: "Ekonomichni nauky" – Scientific Herald of Kherson State University: Collected papers. A Series: "Economic Sciences"*, (9-1 (1), (pp. 57–60) [in Ukrainian].

А. И. Ливинский, кандидат сельскохозяйственных наук, доцент (Одесский государственный аграрный университет). **Механизм институционального регулирования реноваций в функционировании предприятий животноводства.**

Аннотация. Целью статьи является обоснование особенностей институционального регулирования реноваций производственно-хозяйственной деятельности предприятий животноводства в современных рыночных условиях и обоснование направлений их совершенствования. **Методика исследования.** В работе использованы общенаучные методы: анализ, синтез, индукция, дедукция, конкретизация, абстрагирование, метод исторического и логического исследования. **Результаты.** Идентифицировано, что нестабильность социально-экономической ситуации в Украине, низкий уровень концентрации капитала в аграрной сфере, диспаритет цен между сельскохозяйственной продукцией и продукцией промышленности и его последствия обусловили хронические проблемы в сфере животноводства. Отмечено, что формирование материально-технической базы субъектов аграрного производства в соответствии с современными мировыми стандартами, повышение уровня фондообеспечения отрасли, расширенное воспроизводство основного капитала требуют значительных инвестиций, которые можно обеспечить путем комплекса институциональных мероприятий в процессе формирования стратегии реноваций. **Практическая значимость результатов исследования.** Обоснована необходимость формирования интегрированного механизма институционального регулирования реноваций в контексте стратегического развития производственно-хозяйственной деятельности предприятий животноводства.

Ключевые слова: животноводство, аграрное производство, реновационное развитие, сельскохозяйственная продукция, механизм, институциональное регулирование.

A. Livinsky, Cand. Agr. Sci., Docent (Odessa State Agrarian University). **The mechanism of institutional regulation of renovations in the functioning of livestock enterprises.**

Annotation. The purpose of the article is to substantiate the peculiarities of the institutional regulation of renovation of the production and economic activity of livestock enterprises in the current market conditions and substantiation of directions for their improvement. **Methodology of research.** The objectives of the article implemented by using the following research methods: analysis, synthesis, induction, deduction, concretization, abstraction, the method of historical and logical research. **Findings.** The article is devoted to the peculiarities of the institutional regulation of the renovation of the production and state support of livestock enterprises and the formation of the corresponding mechanism. It was identified that the instability of the socio-economic situation in Ukraine, the low level of concentration of capital in the agrarian sector, the disparity in prices between agricultural products and products of industry and its consequences have led to chronic problems in the field of livestock farming. It was noted that the formation of the material and technical basis of agricultural entities in accordance with modern world standards, the increase in the level of the fund industry, the expanded reproduction of the general market, require significant investments that can be provided by a set of institutional measures in the process of forming a reform strategy. **Practical value.** The necessity of forming an integrated mechanism renovations institutional regulation in the context of the strategic development of industrial and economic activity of livestock.

Keywords: animal husbandry, agrarian production, renovation development, agricultural products, mechanism, institutional regulation.